

ความตกลง
ระหว่าง
รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย
กับ
รัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยกับรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน
มีความปรารถนาที่จะหาความตกลงเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการ
ป้องกันการเลี่ยงการรัษฎากรในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้
ดังตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ 1

ขอบข่ายด้านบุคคล

ความตกลงนี้จะใช้บังคับกับบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ ณ รัฐผู้หาผลประโยชน์หรือ
ทั้งสองรัฐ

ข้อ 2

ภาษีที่อยู่ ณ ขอบข่าย

1. ความตกลงนี้จะใช้บังคับแก่ภาษีเก็บจากเงินได้ที่บังคับจัดเก็บ ณ นาม
ของรัฐผู้หาผลกำไรแต่ละรัฐ หรือ ณ นามของเจ้าหน้าที่ท้องถิ่นของแต่ละรัฐ โดยไม่คำนึงถึง
วิธีการเรียกเก็บ
2. ภาษีที่บังคับจัดเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบของ
เงินได้ รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายสิ่งหาริมทรัพย์ หรือสิ่งหาริมทรัพย์
ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุน หมายความว่า เป็นภาษีเก็บจากเงินได้

3. ภาษีที่มีอยู่ ณ ปัจจุบัน ซึ่งความตกลงนี้จะบังคับใช้บังคับ ได้แก่

(ก) ภาษีในประเทศไทย

- ภาษีเงินได้ และ
 - ภาษีเงินได้ปิโตรเลียม
- (ซึ่งต่อจากนี้ไปจะเรียกว่า "ภาษีไทย")

(ข) ภาษีในประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน

- ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา
 - ภาษีเงินได้จากกิจการลงทุนร่วมกับจีน และการลงทุนจากต่างประเทศ
 - ภาษีเงินได้จากวิสาหกิจต่างประเทศ
 - ภาษีเงินได้ส่วนท้องถิ่น
- (ซึ่งต่อจากนี้ไปจะเรียกว่า "ภาษีจีน")

4. ความตกลงนี้จะบังคับใช้กับภาษีเงินได้จตุสดมภ์ ที่มีลักษณะเหมือนกัน หรือคล้ายคลึงกัน ณ ประการสำคัญซึ่งบังคับใช้กับภาษีเงินได้หลังจากวันที่ได้ลงนามในความตกลงนี้ เป็นการเพิ่มเติมหรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ ณ ปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้หาสัญญาจะได้นำแจ้งให้กันและกันทราบถึงความเปลี่ยนแปลงจุด ๑ ที่สำคัญซึ่งมีขึ้นตามกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ

ข้อ 3

บทนิยามทั่วไป

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของความตกลงนี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

(ก) คำว่า "ประเทศไทย" หมายถึงราชอาณาจักรไทยและรวมถึงพื้นที่เขต ๑ ซึ่งประชิดติดกับน้ำอาณาเขตของราชอาณาจักรไทย ซึ่งตามกฎหมายไทยและตามกฎหมายระหว่างประเทศที่กำหนดไว้ หรืออาจกำหนดจนเวลาต่อมาให้เป็นพื้นที่ซึ่งราชอาณาจักรไทยอาจใช้สิทธิภายในพื้นที่นั้น ๑ ส่วนที่เกี่ยวข้องกับพื้นดินท้องทะเลและดินใต้ผิวน้ำรวมทั้งทรัพยากรธรรมชาติของพื้นดินท้องทะเล และดินใต้ผิวน้ำ นั้น

(ข) คำว่า "เงิน" หมายถึงประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน เมื่อ
ใช้ในความหมายทางภูมิศาสตร์ หมายถึงอาณาเขตของประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน
รวมทั้งทะเลอาณาเขตซึ่งกฎหมายภาษีอากรของประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนมีผลบังคับ
และพื้นที่อื่นใดที่อยู่นอกทะเลอาณาเขตของสาธารณรัฐประชาชนจีนซึ่งสาธารณรัฐ
ประชาชนจีนเมื่อรับโดยสำหรับการสำรวจหรือเพื่อถือเอาประโยชน์ของทรัพยากรแห่งพื้นดิน
ท้องทะเลและดินใต้ผิวดินและแหล่งทรัพยากรในพื้นที่ติดต่อกันนั้นตามกฎหมาย
ระหว่างประเทศ

(ค) คำว่า "รัฐผู้หาสัญญาารรัฐหนึ่ง" และ "รัฐผู้หาสัญญาอีก
รัฐหนึ่ง" หมายถึงประเทศหนึ่งหรือประเทศจีนแล้วแต่บริบทจะกำหนด

(ง) คำว่า "บุคคล" รวมถึงบุคคลธรรมดา บริษัท คณะบุคคล
อื่นใด ตลอดจนองค์กรใด ซึ่งถือเป็นหน่วยซึ่งอาจเก็บภาษีได้ ภายใต้กฎหมายภาษีอากร
ที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐภาคีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง

(จ) คำว่า "บริษัท" หมายถึงนิติบุคคลใด หรือองค์กรซึ่งถือว่าเป็น
เป็นนิติบุคคลตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้หาสัญญาแต่ละรัฐ

(ฉ) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้หาสัญญาารรัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจ
ของรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึงวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ ณ รัฐผู้หาสัญญา
รัฐหนึ่งและวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ ณ รัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามลำดับ

(ช) คำว่า "ภาษี" หมายถึงภาษีเงินหรือภาษีเงิน แล้วแต่บริบทจะ
กำหนด

(ซ) คำว่า "คนชาติ" หมายถึง

- (1) บุคคลธรรมดาใด ๆ ซึ่งมีสัญชาติของรัฐผู้หาสัญญา
รัฐหนึ่ง
- (2) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน สมาคม และหน่วยอื่นใดที่มี
สถานภาพนั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในรัฐผู้หาสัญญา
รัฐหนึ่ง

(ฉ) คำว่า "การจราจรระหว่างประเทศ" หมายถึงการขนส่ง
๑๓ ๖ ทางเรือหรือทางอากาศยานซึ่งดำเนินการโดยวิสาหกิจของรัฐผู้หาสัญชาติรัฐหนึ่ง
ยกเว้นกรณีที่เรือหรืออากาศยานมีการดำเนินการระหว่างสถานที่ต่าง ๆ ณรัฐผู้หาสัญชาติ
อีกรัฐหนึ่งเท่านั้น

(ช) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" หมายถึงเจ้าหน้าที่ของประเท
ชพย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง หรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ และเจ้าหน้าที่ของ
ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน กระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ

2. อนุกรมฯ นี้บังคับใช้บังคับความตกลงนี้ โดยรัฐผู้หาสัญชาติรัฐหนึ่ง คำว่า ๑๓ ๖
ที่มีต้นนิยามไว้จะมีความหมายซึ่งคำนี้เมื่ออยู่ตามความหมายเกี่ยวกับภาวีกาของ รัฐผู้หา
สัญชาติรัฐนั้นซึ่งความตกลงนี้บังคับใช้บังคับ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

ข้อ 4

ผู้มีถิ่นที่อยู่

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งความตกลงนี้ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐ
ผู้หาสัญชาติรัฐหนึ่ง" หมายถึงบุคคลใดซึ่งตามความหมายของรัฐผู้หาสัญชาติรัฐนั้นมีหน้าที่ต้อง
เสียภาษีเงินได้ใน รัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สำนักงานใหญ่ สถานจัด
ทะเบียนบริษัท หรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน

2. อนุกรมฯ นี้โดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลธรรมดาใดจะเป็น
ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้หาสัญชาติทั้งสองรัฐให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้

(ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้หาสัญชาติ ซึ่ง
บุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวร ถ้าบุคคลธรรมดานั้นมีที่อยู่ถาวร ณ รัฐผู้หา
สัญชาติทั้งสองรัฐให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้หาสัญชาติ ซึ่ง
บุคคลนั้นมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิด
กว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)

- (ข) ถ้าเมื่อจากกำหนดรัฐผู้หาสัญญาซึ่งบุคคลนั้นมี ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญได้ หรือถ้าบุคคลธรรมดา นั้นไม่มีที่อยู่ถาวรณรัฐผู้หาสัญญารัฐหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่า บุคคลธรรมดานั้น เป็นผู้มียื่นที่อยู่ณรัฐผู้หาสัญญาที่บุคคลนั้นมีที่อยู่ เป็นปกติวิสัย
- (ค) ถ้าบุคคลธรรมดามีที่อยู่ เป็นปกติวิสัยณรัฐผู้หาสัญญาทั้งสองรัฐ หรือไม่มีที่อยู่ณรัฐผู้หาสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดให้ถือว่า เป็นผู้มียื่น ที่อยู่ของรรัฐผู้หาสัญญาที่บุคคลนั้น เป็นคนชาติ
- (ง) ถ้าบุคคลธรรมดา เป็นคนชาติของรัฐผู้หาสัญญาทั้งสองรัฐ หรือ มิได้ เป็นคนชาติของรัฐผู้หาสัญญารัฐหนึ่งรัฐใด ให้เจ้าหน้าที่ผู้มี อำนาจของรัฐผู้หาสัญญาทั้งสองรัฐแก้ไขปัญหาคงความตกลง ร่วมกัน

3. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลนอกเหนือจาก บุคคลธรรมดา เป็นผู้มียื่นที่อยู่ของรัฐผู้หาสัญญาทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้หา สัญญากำหนดการ เป็นผู้มียื่นที่อยู่ณรัฐผู้หาสัญญารัฐหนึ่ง เพื่อความประสงค์แห่งความตกลงนี้ คงความตกลงร่วมกัน

ข้อ 5

สถานประกอบการถาวร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งความตกลงนี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึงสถานธุรกิจประจำ ซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน
2. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" จะรวมถึงโดยเฉพาะ
 - (ก) สถานจัดการ
 - (ข) สาขา
 - (ค) สำนักงาน
 - (ง) โรงงาน

- (จ) รางข้าง
- (ฉ) ที่ทำการ เมาะปลูกหรือไร่สวน
- (ช) เหมืองแร่ บ่อน้ำมันหรือบ่อก๊าซ เหมืองหิน หรือสถานที่อื่น ๆ ที่ใช้ในการอุตสาหกรรมชาติ
- (ซ) ที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการติดตั้ง หรือโครงการประกอบหรือกิจกรรมตรวจสอบควบคุมเกี่ยวกับการนั้น จนกระทั่งที่ตั้งโครงการหรือกิจการดังกล่าวดำเนินติดต่อกัน เป็นระยะเวลาเกินกว่าหกเดือน
- (ฅ) คลังสินค้า ภาวส่วนที่เกี่ยวกับบุคคลซึ่งจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกแก่บริการสินค้าสำหรับบุคคลอื่น
- (ฌ) การจัดหาที่มีบริการ รวมถึงบริการให้คำปรึกษาโดยผู้มีส่วนที่อยู่หรือรัฐผู้หาสัญญาหรือหนึ่งรัฐใดโดยผ่านทางลูกจ้างหรือบุคลากรอื่น ทั้งนี้กิจกรรมจนลักษณะนั้นต้องดำเนินติดต่อกัน (สำหรับโครงการเดียวกันหรือโครงการที่เกี่ยวข้อง) ภายใต้อำนาจสัญญาหรือรัฐหนึ่ง เป็นระยะเวลาเดียวหรือหลายระยะรวมกันเกินกว่า 183 วัน ในระยะเวลา สิบสองเดือนใด ๆ

3. แม้จะมีบันทึกก่อน ๆ ของข้อนี้อยู่ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" มิได้ถือว่ารวมถึง

- (ก) การขุดสิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ จนการเก็บรักษาหรือการจัดแสดงสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ
- (ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์สิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์จนการเก็บรักษาหรือจัดแสดง

- (ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นแจ้งผลการแปรสภาพ
- (ง) การมีสถานธุรกิจประจำตัวเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์แจ้งการจัดซื้อสิ่งของหรือสินค้าหรือเพื่อรวบรวมข้อสนเทศเพื่อวิสาหกิจนั้น
- (จ) การมีสถานธุรกิจประจำตัวเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการโฆษณา การแจ้งข้อสนเทศ การวิจัยทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อกิจกรรมที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบให้กับวิสาหกิจนั้น

4. บุคคลใด (นอกจากนายหน้า ตัวแทนการค้าห้วบหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระซึ่งอยู่ ณ บังคับของวรรค 5) ซึ่งกระทำการจนรัฐผู้हाลัญญาารรัฐหนึ่ง ญนามของวิสาหกิจของรัฐผู้हाลัญญาารรัฐหนึ่ง จะถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรของรัฐผู้हाลัญญาารรัฐแรกแล้ว

- (ก) บุคคลนั้นมีและจ้อย่างเป็นปกติวิสัยจของรัฐผู้हाลัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกซึ่งอาจแจ้งการहाลัญญาญนามของวิสาหกิจนั้น เว้นแต่วันแต่ว่ากิจกรรมต่าง ๆ ของบุคคลนั้นจำกัดอยู่แต่เฉพาะเพียงกิจกรรมที่กล่าวไว้จวรรค 3 ซึ่งหากดาเนินการโดยผ่านสถานธุรกิจประจำแล้ว จะไม่หาให้สถานธุรกิจประจำนี้ เป็นสถานประกอบการถาวรภายใต้บทบัญญัติของวรรคนั้น
- (ข) บุคคลนั้นได้เก็บรักษาจของรัฐผู้हाลัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ซึ่งมุลภัณฑ์สิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจซึ่งบุคคลนั้นดาเนินการสั่งซื้อจากหรือส่งมอบจนามของวิสาหกิจนั้น เป็นประจำ หรือ

(ค) บุคคลนั้นจัดทำอย่างเป็นปกติวิสัยจนรัฐแรก ซึ่งคำสั่งซื้อทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดเพื่อวิสาหกิจนั้น หรือเพื่อวิสาหกิจนั้น และวิสาหกิจอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

5. วิสาหกิจของรัฐผู้हाสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะไม่ได้ว่ามีสถานประกอบการถาวรจนรัฐผู้हाสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าได้ประกอบธุรกิจจของรัฐผู้हाสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ เมื่อบุคคลเช่นว่านั้นได้กระหาตามทางอันเป็นปกติแห่งธุรกิจของตน เพื่อความมุ่งประสงค์นี้ ตัวแทนหนึ่งใดจะไม่ได้ว่าเป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระถ้าตัวแทนนั้นดำเนินการจของรัฐผู้हाสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามที่ระบุไว้ในวรรค 4 ทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดเพื่อวิสาหกิจนั้น หรือเพื่อวิสาหกิจนั้นและวิสาหกิจอื่นซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น

6. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรคก่อน ๆ ของข้อนี้เกี่ยวกับวิสาหกิจประกันภัยของรัฐผู้हाสัญญาอีกรัฐหนึ่งยกเว้นกรณีของการรับประกันภัยต่อ จะถือว่ามิใช่สถานประกอบการถาวรจของรัฐผู้हाสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นเรียกเก็บเบี้ยประกันในอาณาเขตของรัฐผู้हाสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือรับประกันความเสี่ยงภัยภายใต้รัฐผู้हाสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น จัดผ่านทางลูกจ้างหรือผ่านทางตัวแทนซึ่งมิได้เป็นตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ตามความหมายของวรรคที่ 5

7. ข้อเท็จจริงที่ว่า บริษัทหนึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่จของรัฐผู้हाสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ความคุมหรืออยู่ในความควบคุมของบริษัท ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่จของรัฐผู้हाสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจจของรัฐผู้हाสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น (แม้ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกบริษัทหนึ่ง

ข้อ 6

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

1. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้हासिण्यารัฐหนึ่งได้จากอสังหาริมทรัพย์ (รวมทั้งเงินที่ได้จากการเกษตรหรือการป่าไม้) อาจเก็บภาษีได้จากรัฐผู้हासिण्यารัฐหนึ่งซึ่งผู้นั้นตั้งอยู่
2. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งความตกลงนี้ คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" จะมีความหมายซึ่งคำนี้เมื่ออยู่ตามกอบหมายของรัฐผู้हासिण्यารัฐหนึ่งซึ่งผู้นั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่ากรณีใดจะรวมถึงทรัพย์สินอันเป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ บุคคลวิ และเครื่องมือที่ใช้ใช้ในการเกษตรและป่าไม้ สิทธิที่อยู่บังคับของบัพัตติของกอบหมายที่วางไว้ด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินเงินอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิต่าง ๆ ที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัว เป็นค่าตอบแทนงานการหางานหรือสิทธิเงินการหางาน เงินยืมแร่ แหล่งน้ำ และทรัพย์สินกรรมชาติอย่างอื่น ส่วนเรือเดินทะเลหรืออากาศยาน จะไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์
3. บัพัตติเงินวรรค 1 จะยังบังคับกับเงินได้ที่ได้รับจากการจ่ายโดยตรง การเช่าหรือการจ่ายอสังหาริมทรัพย์ในรูปแบบอื่น
4. บัพัตติเงินวรรค 1 และ 3 จะยังบังคับกับเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และกับเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งเงินการประกอบการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ 7

กำไรธุรกิจ

1. กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้हासिण्यารัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้จากรัฐนั้นเท่านั้น เว้นแต่วิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจจากรัฐผู้हासिण्यารัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้हासिण्यารัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวข้างต้นกำไรของวิสาหกิจอาจเก็บภาษีได้จากรัฐผู้हासिण्यารัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากกำไรเพียงเท่าที่ถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น

2. ภายในบังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค 3 วรรคสี่ที่วิสาหกิจของรัฐ ผู้หาสัญญาารซึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้หาสัญญาารนั้น เงินแต่ละรัฐผู้หาสัญญาให้ถือว่ากำไร เป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นเงินส่วนที่หักขาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจกรรมเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน ภายในภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันและติดต่อกันอย่าง เป็นอิสระโดยแท้จริงกับวิสาหกิจของตน เป็นสถานประกอบการถาวรนั้น

3. เงินการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หัก เป็นค่าลดหย่อนซึ่งค่าใช้จ่ายที่มีขึ้น เมื่อความมุ่งประสงค์ทางธุรกิจของสถานประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายเงินการบริหารและจัดการทั่วไปซึ่งจะมีขึ้นใหม่ว่าเงินรัฐผู้หาสัญญาที่สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น

4. หากเป็นประเพณีเงินรัฐผู้หาสัญญาารหนึ่งที่จะกำหนดกำไรอัน เป็นของสถานประกอบการถาวร โดยอาศัยมูลฐานอัตราส่วนร้อยละตามสมควรของยอดรายรับก่อนหักรายจ่ายของวิสาหกิจหรือของสถานประกอบการถาวร หรือโดยอาศัยมูลฐานการปันผลกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่าง ๆ ของวิสาหกิจ มิให้ข้อความวรรค 2 ติดพันทางรัฐผู้หาสัญญาารนั้น เงินการกำหนดผลกำไรเพื่อเสียภาษี โดยการปันผลนั้นอาจเป็นไปตามประเพณี อย่างไรก็ตามวิธีกำหนดนั้นจะต้องเป็นวิธีที่มีผลตามหลักการต่าง ๆ ซึ่งกำหนดไว้ในข้อนี้

5. มิให้ถือว่ากำไร เป็นของสถานประกอบการถาวรโดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรนั้นชื่อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ

6. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรคก่อนๆ กำไรที่จะถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรจะวินิจฉัยตามวิธีเดียวกัน เป็นปี ๆ เว้นไว้แต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น

7. วรรคสี่ที่กำไรรวมรายการเงินได้ซึ่งบัญญัติไว้ต่างหากในข้ออื่น ๆ ของความตกลงนี้เงินกรณีนับบัญชีต่าง ๆ ของข้ออื่น ๆ นั้นยอมไม่ถูกกระทบกระเทือนโดยบทบัญญัติของข้อนี้

ข้อ 10

เงินปันผล

1. เงินปันผลที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ ณ รัฐผู้หาสัญญา รัฐหนึ่งจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ ณ รัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ ณ รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม เงินปันผล เช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ ณ รัฐผู้หาสัญญา ซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผล เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และตามกฎหมายของรัฐผู้หาสัญญา รัฐนั้น แต่ค่าผู้รับ เป็นเจ้าของผู้รับประโยชน์จากเงินปันผล และเป็นบริษัทใหม่รวมถึงห้างหุ้นส่วน ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ 15 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าผู้รับถือหุ้น ควบคุมตรงไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของทุนของบริษัทที่จ่ายเงินปันผล

(ข) ร้อยละ 20 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น จนกระทั่งถึงวาระที่จะไม่กระทบกระเทือนต่อการเก็บภาษีจากบริษัทบางส่วนที่เกี่ยวข้องกับการที่ได้แจ้งแผนการจ่ายเงินปันผลออกนอก

3. คำว่า "เงินปันผล" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากหุ้นหรือสิทธิอื่น ๆ ซึ่งมีสิทธิ เรียกร้อง ณ ที่นี้ อันมีส่วนร่วมอยู่ ณ ผลกำไรและเงินได้จากสิทธิอื่น ๆ ณ บริษัทที่ซึ่งอยู่ภายใต้บังคับของการจัดเก็บภาษี เช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายของรัฐผู้หาสัญญา ซึ่งบริษัทหาค่าการแบ่งให้ เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผู้รับผลประโยชน์จากเงินปันผลซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ ณ รัฐผู้หาสัญญา รัฐหนึ่งประกอบธุรกิจ ณ รัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้น เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ ณ รัฐนั้น หรือยังให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ ณ รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น จากสถานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ ณ อีกรัฐหนึ่งนั้น และการถือหุ้นบางส่วนที่มีกิจการจ่ายเงินปันผลนั้น เกี่ยวข้องกับสถานประกอบการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือสถานประกอบการประจำ เช่นว่านั้น จนกระทั่งถึงขั้นให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

5. เงินครุฑที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ ณ รัฐผู้หาสัญญารัฐหนึ่งได้รับชำระหรือเงินได้จากรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะต้องไม่ตั้งบังคับจัดเก็บภาษีใด ๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่าย เว้นแต่ตราบเพาที่ได้อ้างอิงเงินปันผลนั้นแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ ณ รัฐอีกรัฐหนึ่งหรือตราบเพาที่การถือหุ้นบางส่วนที่เกี่ยวกับเงินปันผลที่จ่ายนั้นได้เกี่ยวกับองเงิน
ประการสำคัญรับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ ณ รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น และจะไม่กำหนดให้ชำระที่ยังมิได้แบ่งสรรของบริษัทยังเสียภาษีที่ค้างมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือชำระที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นจะประกอบขึ้นด้วยชำระหรือเงินที่ได้เกิดขึ้น ณ รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนก็ตาม

ข้อ 11

ดอกเบี้ย

1. ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้น ณ รัฐผู้หาสัญญารัฐหนึ่งและได้จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ ณ รัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ ณ รัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตาม ดอกเบี้ยเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ ณ รัฐผู้หาสัญญาซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็น เจ้าของที่ได้รับประโยชน์จากดอกเบี้ย ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ 10 ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้น เงินครุฑที่ดอกเบี้ยนั้นได้รับโดยสถาบันการเงิน (รวมทั้งบริษัทประกันภัย)
3. แม้จะมีข้อยกเว้นของวรรค 2 ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้น ณ รัฐผู้หาสัญญารัฐหนึ่งและได้จ่ายให้แก่รัฐบาลของรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะได้รับการยกเว้นภาษี ณ รัฐผู้หาสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก

เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งวรรคนี้ คำว่า "รัฐบาล"

(ก) เงินครุฑของประเทศพหุ หมายถึงรัฐบาลแห่ง

ราชอาณาจักรไทย และทั้งหมดถึง

(1) ธนาคารแห่งประเทศไทย

- (2) องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และ
 - (3) สถาบันการเงินต่าง ๆ ซึ่งทุนของสถาบันนั้นเป็นของรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นทั้งหมด ตามที่อาจตกลงกันเป็นคราว ๆ ๑ ประหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้หาสัญญาทั้งสองรัฐ
- (ข) เงินกรณีย์ของประเทศไทยสาธารณรัฐประชาชนจีน หมายถึง รัฐบาลแห่งประเทศไทยสาธารณรัฐประชาชนจีน และทั้งหมดถึง
- (1) ธนาคารแห่งประชาชนจีนและธนาคารแห่งประเทศจีน เพื่อกิจกรรมของธนาคารนั้นที่ดำเนินการอยู่บนขอบเขตของอำนาจตามปกติของธนาคารกลาง
 - (2) องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และ
 - (3) สถาบันการเงินต่าง ๆ ที่ทุนของสถาบันนั้นเป็นของรัฐบาลแห่งประเทศไทยสาธารณรัฐประชาชนจีนหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นทั้งหมด ตามที่อาจตกลงกันเป็นคราว ๆ ๑ ประหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้หาสัญญาทั้งสองรัฐ

4. คำว่า "ดอกเบี้ย" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึงเงินได้จากสิทธิเรียกร้องที่บุคคลหนึ่งไม่คาดว่าจะมีหลักประกันจากหรือแม่ และไม่คาดว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือแม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาลและเงินได้จากหุ้นหรือหุ้นกู้ รวมทั้งหนี้เมี่ยมและรางวัลอันผูกพันกับหลักทรัพย์ หุ้น หรือหุ้นกู้ดังกล่าว รวมทั้งเงินได้ที่มีลักษณะทางเองเดียวกับเงินได้จากการกู้ยืมเงินตามกฎหมายลาชื่อกฎของรัฐผู้หาสัญญาซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น เบี้ยปรับสำหรับการชำระที่เกินกำหนดจะไม่ถือว่าเป็นดอกเบี้ยตามความมุ่งประสงค์ของข้อนี้

5. บทบัญญัติของวรรคที่ 1 และ 2 จะไม่บังคับ ถ้าเจ้าของที่ได้รับผลประโยชน์จากดอกเบี้ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ ณ รัฐผู้หาสัญญาหรือหนึ่ง ประกอบธุรกิจ ณ รัฐผู้หาสัญญาอีกหรือหนึ่ง ซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น ผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ ณ รัฐนั้น

หรือกระทำการในอีกรัฐหนึ่งโดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐานประกอบการ
ประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิเรียกร้องหนี้เงินส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่จ่ายมีส่วน
เกี่ยวข้องกับประการสำคัญรับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการ
ประจำนั้น จนกรณีเช่นนี้จะเข้าบังคับของข้อ 7 หรือข้อ 14 บังคับแล้วแต่กรณี

6. ดอกเบี้ยจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้หาสัญญารัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่าย
คือรัฐบาลของรัฐผู้หาสัญญานั้นเอง ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือ
ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม กรณีบุคคลผู้จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ใน
รัฐผู้หาสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการ
ประจำในรัฐผู้หาสัญญารัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยขึ้นและดอกเบี้ยนั้นตกเป็น
ภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น และดอกเบี้ยนั้น
จะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

7. จนกรณีที่เคยเหตุแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของ
ที่ได้รับประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองกับบุคคลอื่น จำนวนเงินดอกเบี้ยที่จ่ายนั้น
เมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องหนี้อันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้ว มีจำนวนเกินกว่า
จำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของที่ได้รับประโยชน์หากไม่มีความ
สัมพันธ์ เช่นว่านั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะเข้าบังคับเฉพาะแต่เงินจำนวนหลัง จนกรณีเช่นนั้น
ส่วนเกินของเงินที่ชำระยังคงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้หาสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้โดย
คำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งความตกลงนี้ด้วย

ข้อ 12

ค่าสิทธิ

1. ค่าสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้หาสัญญารัฐหนึ่งและจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐ
ผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม คำสิทธิ เช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้จากรัฐผู้หาสัญญาซึ่ง คำสิทธินั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐผู้หาสัญญาของรัฐนั้น แต่ถ้าผู้รับเป็นเจ้าของที่ได้รับ ประโยชน์จากคำสิทธิภาษีที่จะเรียกเก็บจะต้องไม่เกินร้อยละ 15 ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น

3. คำว่า "คำสิทธิ" ที่ซึ่งเงื่อนไขนี้หมายถึงการจ่าย ไม่ว่าชนิดใด ๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อการวิจัย หรือสิทธิในการวิจัย ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปะหรืองานวิทยาศาสตร์ รวมทั้งฟิล์มภาพยนตร์ ฟิล์มหรือเทปที่วิจัยเพื่อ สำหรับการออกอากาศทางวิทยุหรือโทรทัศน์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือ หุ่นจำลอง แผนผัง สูตรลับหรือกรรมวิธีลับใด ๆ หรือเพื่อการวิจัย หรือสิทธิในการวิจัย อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อขอสันเทศเกี่ยวกับ ประสิทธิภาพทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิทยาศาสตร์

4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 จะไม่บังคับกับ ถ้าเจ้าของที่ได้รับ ประโยชน์จากคำสิทธิ เป็นผู้ที่มีถิ่นที่อยู่จากรัฐผู้หาสัญญาของรัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจจากรัฐผู้หาสัญญา อีกรัฐหนึ่ง ซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือ ประกอบกิจการจากรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระจากฐาน ประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินบางส่วนที่เกี่ยวข้องกับคำสิทธิที่จ่าย นั้นมีส่วนเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ทุนกรณีเช่นนั้นทั้งรับบทบัญญัติของข้อ 7 หรือข้อ 14 มาบังคับแล้วแต่กรณี

5. คำสิทธิจะถือว่าเป็นเกิดขึ้นจากรัฐผู้หาสัญญาของรัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือรัฐผู้หา สัญญาของรัฐนั้นเอง ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ทุนกรณีบุคคลจ่ายคำสิทธินั้นไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้หาสัญญาของรัฐหนึ่ง หรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำอยู่ในรัฐผู้หาสัญญา รัฐหนึ่ง ซึ่งเกี่ยวข้องกับกิจการก่อให้เกิดขึ้นที่ซึ่งต้องจ่ายคำสิทธินั้น และคำสิทธินั้นตกเป็นภาระ แก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ คำสิทธิ เช่นว่านั้น จะถือว่าเป็นเกิดขึ้น จารัฐผู้หาสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

๘. จนกระทั่งโดยเหตุผลแห่งความดีมีพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผู้รับผลประโยชน์หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนี้กับบุคคลอื่น จำนวนค่าสิทธิที่จ่ายนั้น เมื่อคำนึงถึงการขจัดสิทธิหรือข้อสงสัยอื่น เป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผู้รับผลประโยชน์ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง จนกระทั่งเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระจะยังคงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้หาสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งความตกลงนี้

ข้อ 13

ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สิน

1. ผลได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ตามที่ระบุไว้ในข้อ ๘ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. ผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์อื่นเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับฐานประกอบการประจำซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ รวมทั้งผลได้จากการจำหน่าย สถานประกอบการถาวร เช่นว่านั้น (จุดปลายทางหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) หรือฐานประกอบการประจำ เช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
3. ผลได้ที่วิสาหกิจของรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับจากการจำหน่ายเรือหรืออากาศยาน ที่ใช้เพื่อการจราจรระหว่างประเทศ หรือสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเกี่ยวกับเรือหรืออากาศยาน เช่นว่านั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะจากรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

4. ผลที่ได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินหรือสินทรัพย์อื่น ๆ นอกเหนือจากที่กล่าวไว้ในวรรค 1, 2 และ 3 ของข้อนี้ที่เกิดขึ้นเงินรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีเงินได้เงินรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐนั้น

ข้อ 14

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

1. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่เงินรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับเงินส่วนที่เกี่ยวข้องกับบริการวิชาชีพหรือกิจกรรมอื่น ๆ ที่มีลักษณะเป็นอิสระจะเก็บภาษีเงินได้เฉพาะเงินรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐนั้น เว้นแต่เงินกรณินี่ที่เงินได้เช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีเงินได้เงินรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

- (ก) ถ้าผู้นั้นมีอยู่ซึ่งฐานประกอบการประจําเงินรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์เงินการประกอบกิจกรรมของผู้นั้น เงินกรณินี่เช่นว่านั้น รัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นอาจเก็บภาษีเงินได้จากเงินได้เฉพาะที่ถือว่าเป็นของฐานประกอบการประจําเงินหรือ
- (ข) ถ้าการอยู่ของผู้นั้นมีถิ่นที่อยู่เงินรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง สำหรับช่วงระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลาด้วยกันเป็นจำนวนเท่ากันหรือเกินกว่า 183 วัน ภายในระยะเวลาสิบสองเดือนใด ๆ หากเป็นกรณินี่เช่นว่านั้น รัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นอาจเก็บภาษีเงินได้จากเงินได้เฉพาะที่ผู้นั้นได้รับจากการประกอบกิจกรรมเงินรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือ
- (ค) ถ้าค่าตอบแทนที่ผู้นั้นได้รับจากการประกอบกิจกรรมเงินรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งจ่ายโดยผู้มีถิ่นที่อยู่เงินรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นหรือตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจําที่ตั้งอยู่เงินรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หากเป็นกรณินี่เช่นว่านั้น เฉพาะค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีเงินได้เงินรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. คำว่า "บริการวิชาชีพ" ให้นำรวมถึงกิจกรรมอิสระโดยเฉพาะด้านวิทยาศาสตร์ วรรณคดี ศิลปะ การศึกษา หรือการสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ ทันตแพทย์ หนายความ วิศวกร สถาปนิก และนักบัญชี

ข้อ 15

บริการส่วนบุคคลที่มิใช่อิสระ

1. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ 16, 18, 19, 20 และ 21 เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกันที่มีถิ่นที่อยู่ ณ รัฐผู้หาสัญญา รัฐหนึ่งได้รับเงินส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างแรงงาน ให้นำมาใช้ได้เฉพาะ ณ รัฐผู้หาสัญญา รัฐนั้น เว้นแต่การจ้างงานนั้นได้กระทำ ณ รัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้ามีการจ้างงาน เช่นว่านั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้น อาจเก็บภาษีได้ ณ รัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรคที่ 1 ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่มีถิ่นที่อยู่ ณ รัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับเงินส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำ ณ รัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะ ณ รัฐผู้หาสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า

- (ก) ผู้รับอยู่ ณ รัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ณ ช่วงระยะเวลาหนึ่ง หรือหลายระยะเวลา รวมกันไม่เกิน 183 วัน ณ รอบระยะเวลาเวลาสิบสองเดือนถัด ๖ และ
- (ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดยหรือในนามของนายจ้างผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ ณ รัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และ
- (ค) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำซึ่งนายจ้างมีอยู่ ณ รัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

3. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรคก่อนของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ได้รับเงินส่วนที่เกี่ยวกับการหางาน ณ เรือหรืออากาศยานที่ดำเนินการในทางจราจรระหว่างประเทศ โดยวิสาหกิจของรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะ ณ รัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐนั้น

ข้อ 16

คำช่วยการของกรมการ

1. คำช่วยการของกรมการ และการชำระเงินอย่างอื่น อันคล้ายคลึงกันซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ ณ รัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับเงินฐานะที่เป็นสมาชิกจนคณะกรรมการของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ ณ รัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ ณ รัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ ณ รัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับเงินฐานะเจ้าหน้าที่บริหารระดับสูงของบริษัท ซึ่งเป็นผู้มั่งคั่งหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ ณ รัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ ณ รัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 17

นักแสดงและนักกีฬา

1. แม้จะมีบทบัญญัติเงินข้อ 14 และ 15 เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ ณ รัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับเงินฐานะนักแสดง อาทิ นักแสดงละคร ภาพยนตร์ วิปยุหรือจรรยาทัศน์ หรือนักดนตรี หรือนักกีฬา จากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนที่กระทำ ณ รัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ ณ รัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. จนกระทั่งเงินได้บางส่วนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมส่วนบุคคลที่เกิดจากการกระทำโดยนักแสดงหรือนักกีฬา มิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬาแต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น แม้จะมีบทบัญญัติเงินข้อ 7, 14 และ 15 เงินได้นั้นอาจเก็บภาษีได้ ณ รัฐผู้หาสัญญาซึ่งกิจกรรมของนักแสดงหรือนักกีฬาได้กระทำ
3. บทบัญญัติของวรรคที่ 1 และ 2 ของข้อนี้จะไม่บังคับแก่ค่าตอบแทนหรือค่าจ้าง เงินเดือน ค่าจ้าง และเงินได้ที่คล้ายคลึงกันที่นักแสดงหรือนักกีฬาได้รับจากกิจกรรมที่ได้กระทำ ณ รัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าการมาเยือนรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับการอุดหนุนจากรัฐบาลหรือหน่วยงานราชการของรัฐบาลผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งส่วนราชการ ๒ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรตามกฎหมายของรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

4. แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ 7 ในกรณีที่มีกิจกรรมต่าง ๆ ที่กล่าวถึงในวรรค 1 ของข้อนี้ ได้จัดให้มีขึ้นจากรัฐผู้หาสัญญาารหนึ่ง วัตถุประสงค์ของรัฐบาลผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง การที่รัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีเงินได้จากรัฐผู้หาสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก เว้นไว้แต่ว่ารัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับการอุดหนุนเงินปีระการสำคัญจากกองทุนสาธารณะของรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งจากส่วนราชการใด ๆ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือองค์การตามกฎหมายของรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เกี่ยวกับการจัดให้มีกิจกรรมเหล่านั้นขึ้น

ข้อ 18

เงินปันผล

1. ภายใต้บทบัญญัติในวรรค 2 ของข้อ 19 เงินปันผลและค่าตอบแทนอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกันที่จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง สำหรับการดำเนินงานอันมีผลให้เกิดภาษีได้ เฉพาะจากรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

2. แม้จะมีบทบัญญัติในวรรค 1 เงินปันผลและค่าตอบแทนอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกันที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับ อาจเก็บภาษีเงินได้จากรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าเงินที่จ่ายนั้นตกเป็นภาระแก่รัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือแก่สถานประกอบกิจการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 19

งานรัฐบาล

1. (ก) ค่าตอบแทนนอกเหนือจากเงินปันผลที่จ่ายจากรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ให้แก่บุคคลธรรมดาบางส่วนที่เกี่ยวข้องกับการที่ให้แก่รัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นจะเก็บภาษีได้ เฉพาะจากรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ข) อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนดังกล่าวจะเก็บภาษีได้เฉพาะเงิน
รัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าการจ่ายบริการได้เกิดขึ้นณรัฐ
ผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น และบุคคลธรรมดาผู้นั้น เป็นผู้มีถิ่น
ที่อยู่ ณรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ผู้ซึ่ง

(ก) เป็นคนชาติของรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือ

(ข) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ ณรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ของการจ่ายบริการ เช่นว่านั้น

2. (ก) เงินปันผล ๑ ที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากกองทุนที่ก่อตั้งขึ้น
โดยรัฐผู้หาสัญญารัฐหนึ่งหรือส่วนราชการ หรือองค์การ
บริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้หาสัญญารัฐนั้นให้แก่บุคคล
ธรรมดาบางส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐผู้หาสัญญารัฐนั้น
หรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นจะเก็บภาษี
ได้เฉพาะเงินรัฐผู้หาสัญญารัฐนั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม เงินปันผล เช่นว่านั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะ
เงินรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าบุคคลธรรมดานั้น เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่
และเป็นคนชาติของรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

3. บทบัญญัติของข้อ 15, 16, 17 และ 18 จะบังคับกับค่าตอบแทน
และเงินปันผลที่เกี่ยวข้องกับการจ่ายบริการที่เกี่ยวเนื่องกับธุรกิจที่ดำเนินการโดยรัฐผู้หาสัญญา
รัฐหนึ่งหรือส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ 20

นักเขียน และผู้รับการฝึกอบรม

บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเงินที่ก่อนหน้าที่จะเบ เยือนรัฐผู้หาสัญญารัฐหนึ่ง เป็นผู้
มีถิ่นที่อยู่ ณรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และการเบ เยือนรัฐผู้หาสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกก็เพียง
เพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะ

- (ก) เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาอื่นที่เป็นที่ยอมรับ หรือ
- (ข) เข้ารับการฝึกอบรมที่มีคุณสมบัติที่จะประกอบวิชาชีพ หรือการค้า หรือ
- (ค) ศึกษา หรือหาการค้นคว้าวิจัยโดยเป็นผู้รับทุน เงินอุดหนุน หรือรางวัลจากองค์การบริหาร การศาสนา การกุศล วิทยาศาสตร์ วรรณคดี หรือการศึกษา

จะได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้ของรัฐผู้หาเลี้ยงชีพกล่าวถึงรัฐแรกที่เก็บจาก

- (1) เงินที่ส่งจากต่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์เงินการครองชีพ การศึกษา การเล่าเรียน การค้นคว้า วิจัย หรือการฝึกอบรม ของผู้นั้นเอง
- (2) ทุน เงินอุดหนุน หรือเงินรางวัล และ
- (3) เงินได้จากบริการส่วนบุคคลที่เงินรัฐผู้หาเลี้ยงชีพนั้น ถ้าเงินดัง นั้นประกอบเป็นรายได้ที่สมควรและจำเป็นสำหรับการครองชีพและ การศึกษาของผู้นั้น

ข้อ 21

ศาสตราจารย์ คครู และนักวิจัย

1. บุคคลธรรมดาซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ ณ รัฐผู้หาเลี้ยงชีพหนึ่ง ณ วันที่ก่อนที่ จะไปเยือนรัฐผู้หาเลี้ยงชีพอีกรัฐหนึ่ง และเป็นผู้ซึ่งได้ไปเยือนรัฐผู้หาเลี้ยงชีพอีกรัฐหนึ่งนั้นตาม ค่าเชิญของมหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน หรือสถาบันการศึกษาอื่นใดที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งได้รับการรับรองจากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ ณ รัฐผู้หาเลี้ยงชีพอีกรัฐหนึ่งนั้น เป็นเวลาไม่เกิน สามปี เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์เงินการสอนหรือการวิจัยหรือทั้งสองประการ ที่สถาบัน การศึกษาเช่นว่านั้น และได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้ของรัฐผู้หาเลี้ยงชีพอีกรัฐหนึ่ง สำหรับค่าตอบแทน จากการสอนหรือการวิจัยเช่นว่านั้น

2. ข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะแก่เงินที่ได้จากการวิจัย ถ้าการวิจัยเช่นนั้น
ได้ดำเนินการโดยบุคคลธรรมดาเพื่อสาธารณประโยชน์และมีอยู่เพื่อประโยชน์ส่วนบุคคล
หรือกลุ่มบุคคลอื่นใดเป็นเบื้องต้น

ข้อ 22

เงินได้ซึ่งมีได้ระบุไว้ชัดเจน

บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ ณ รัฐผู้หาเลี้ยงชีพหนึ่ง ซึ่งมิได้ระบุไว้
ชัดเจนก่อน ๑ ของความตกลงนี้ อาจเก็บภาษีเงินได้ ณ รัฐผู้หาเลี้ยงชีพเงินได้เกิดขึ้น

ข้อ 23

การจัดการเก็บภาษีซ้อน

1. กฎหมายที่บังคับอยู่ ณ รัฐผู้หาเลี้ยงชีพหนึ่งรัฐใดจะยังคงบังคับ
ต่อขบวนการเก็บภาษีจากเงินได้ ณ รัฐผู้หาเลี้ยงชีพแต่ละรัฐ เว้นแต่เงินกรณที่มีทับซ้อนไว้
ชัดเจนให้เป็นอย่างอื่นในความตกลงนี้ เงินกรณที่เงินได้ต้องเสียภาษี ณ รัฐผู้หาเลี้ยงชีพทั้งสอง
รัฐ ก็ให้ได้รับการบรรเทาภาระจากการเก็บภาษีซ้อนตามวรรคต่าง ๑ ของข้อนี้

2. เงินกรณของประเทศหนึ่ง ภาษีเงินที่ต้องชำระ ณ ส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงินได้
ที่เกิดขึ้น ณ ประเทศอื่น จะยอมให้เป็นเครดิตต่อภาษีที่พึงต้องชำระ สำหรับเงินได้จากจำนวน
นั้น อย่างไรก็ตาม เครดิตนั้นจะต้องไม่เกินจำนวนภาษีที่พึงต้องชำระ ณ ส่วนที่ได้คำนวณไว้ก่อนที่
จะให้เครดิตตามจำนวนที่เหมาะสมกับรายการเงินได้นั้น เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคนี้
คำว่า "ภาษีเงินที่ต้องชำระ" หมายความว่ารวมถึงจำนวนภาษีเงินซึ่งควรจะต้องชำระ ถ้าภาษี
เงินนั้นมีได้รับการยกเว้นหรือลดหย่อนตามกฎหมายส่งเสริมพิเศษ ซึ่งมุ่งหมายที่จะส่งเสริม
พัฒนาการทางเศรษฐกิจในประเทศอื่น ที่มีผลบังคับ ๗ วันลงนามของความตกลงนี้ หรือ
ซึ่งอาจนำมาใช้ภายหลัง เมื่อได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมหรือเมื่อได้มีการเพิ่มเติมกฎหมายต่าง ๆ
ที่มีอยู่แล้ว

3. จนกระทั่งของประเทศไทย ภาษีเงินที่ต้องชำระในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ที่เกิดขึ้นในประเทศไทย จะยอมให้เป็นเครดิตต่อภาษีเงินที่ต้องชำระสำหรับเงินได้จำนวนนั้น จนกระทั่งเงินได้นั้นเป็นเงินปันผล ซึ่งจ่ายโดยบริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยกับบริษัทที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย และถ้ามีหุ้นของบริษัทจ่ายเงินปันผลไม่น้อยกว่าร้อยละ 10 เครดิตนั้นจะต้องพิจารณาถึงภาษีเงินที่ต้องชำระโดยบริษัทนั้นในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้ของบริษัทซึ่งได้จ่ายเงินการจ่ายเงินปันผลนั้น อย่างไรก็ตาม เครดิตจะไม่เกินจำนวนภาษีเงินส่วนที่ได้คำนวณไว้ก่อนที่จะให้เครดิตตามจำนวนที่เหมาะสมกับรายการเงินได้ เช่นว่านั้น เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคนี้ คำว่า "ภาษีเงินที่ต้องชำระ" หมายความว่ารวมถึงจำนวนภาษีเงิน ซึ่งควรจะต้องชำระ ถ้าภาษีเงินนั้นมิได้รับการยกเว้นหรือลดหย่อนตามกฎหมายส่งเสริมพิเศษ ซึ่งมุ่งหมายที่จะส่งเสริมพัฒนาการทางเศรษฐกิจในประเทศไทย ที่มีผลใช้บังคับ ณ วันลงนามของความตกลงนี้ หรือซึ่งอาจนำมาใช้ภายหลังเมื่อได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมหรือเมื่อได้มีการเพิ่มเติมกฎหมายต่าง ๆ ที่มีอยู่แล้ว

ข้อ 24

การไม่เลือกปฏิบัติ

1. คนชาติของรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะไม่ถูกบังคับจากรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใด ๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อกำหนดใด ๆ เกี่ยวกับภาษีอากรนั้นอันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามงานสถานการณเดียวกัน
2. ภาษีอากรเก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะต้องไม่เก็บจากรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นโดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของรัฐผู้หาสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ประกอบกิจการอย่างเดียวกัน

3. วิสาหกิจของรัฐผู้हाสัณยาธิรัฐหนึ่ง ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่คนเดียวหรือหลายคน ในรัฐผู้हाสัณยาธิรัฐหนึ่งเป็น เจ้าของหรือควบคุมพื้นที่ทั้งหมดหรือบางส่วนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม จะไม่ถูกบังคับจากรัฐผู้हाสัณยาธิรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรจต ๒ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดจต ๒ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้อง ซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือปฏิบัติตาม

4. จะไม่มีการตีความบทบัญญัติของข้อนี้ที่จะถือเป็นการผูกพันรัฐผู้हाสัณยาธิรัฐหนึ่งที่จะให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้हाสัณยาธิรัฐหนึ่ง ซึ่งค่าลดหย่อนส่วนบุคคล การผ่อนผัน และการหักลดเพื่อความมุ่งประสงค์ทางภาษี โดยเหตุแห่งทางแบ่งหรือความรับผิดชอบทางครอบครัว ซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน

5. ในข้อนี้ คำว่า "ภาษีอากร" หมายถึงภาษีอากรซึ่งอยู่ในบังคับของ ความตกลงนี้

ข้อ 25

วิธีดำเนินการ เมื่อความตกลงร่วมกัน

1. จนกระทั่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้हाสัณยาธิรัฐหนึ่งพิจารณาเห็นว่าการกระทำของรัฐผู้हाสัณยาธิรัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ มีผลหรือจะมีผลให้ตนต้องเสียภาษีอากรโดยที่ไม่เป็นไปตามความตกลง บุคคลผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้हाสัณยาธิรัฐหนึ่งที่มีถิ่นที่อยู่ แม้จะมีทางแก้ไขที่บุคคลผู้นั้นจะขอหมายภายในของรัฐผู้हाสัณยาธิรัฐนั้นอยู่แล้วก็ตาม คำร้องดังกล่าวต้องยื่นภายในสามปีนับจากที่ได้มีการแจ้งการกระทำที่ก่อให้เกิดการเรียกเก็บภาษีอื่นไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งความตกลงนี้เป็นครั้งแรก

2. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควร และถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้น โดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้हाสัณยาธิรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีอื่นไม่เป็นไปตามความตกลงนี้

3. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้หาสัตนญาจะพยายามแก้ไขความมุ่งงยาก หรือข้อสงสัยใด ๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการชี้บังคับความตกลงนี้ โดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจปรึกษาหารือกัน เพื่อจัดการเก็บภาษีซ้อนจนกรณีใด ๆ ที่มิได้บัญญัติไว้ในความตกลงนี้ได้ด้วย

4. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้หาสัตนญาอาจติดต่อกันโดยตรง เพื่อความมุ่งประสงค์จนการที่จะให้มีการตีความตกลงกันตามความหมายแห่งวรรคก่อน ๆ นั้น

ข้อ 26

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

1. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้หาสัตนญาทั้งสองรัฐจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ อันจำเป็นแก่การบริหารตามบทบัญญัติของความตกลงนี้ หรือข้อสนเทศอื่นเรื่องกฎหมายภายในของรัฐผู้หาสัตนญารัฐหนึ่งเกี่ยวกับภาษีอากรที่อยู่จนขอบข่ายของความตกลงนี้ ทำให้ภาษีอากรตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกันกับความตกลงนี้ ข้อสนเทศที่ได้รับโดยรัฐผู้หาสัตนญารัฐหนึ่ง จะถือว่าเป็นความลับเช่นเดียวกันกับข้อสนเทศที่ได้รับภายในกฎหมายภายในของรัฐผู้หาสัตนญารัฐนั้น และจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาล และองค์การฝ่ายบริหาร) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมิน หรือการจัดเก็บ การบังคับ หรือการดำเนินการอื่นใดในส่วนนี้ที่เกี่ยวข้อง หรือการชี้ขาดอาชญากรรมในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีที่อยู่จนขอบข่ายของความตกลงนี้ บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวจะแจ้งข้อสนเทศนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์นั้นเท่านั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนเทศจนกระบวนพิจารณาในศาลที่เปิดเผย หรือจนควาวินิจฉัยชี้ขาดของศาล

2. ไม่ว่าจนกรณีใดก็ตาม มิใช่ตีความบทบัญญัติของวรรค 1 ว่าเป็นการตั้งข้อผูกพันให้รัฐผู้หาสัตนญารัฐหนึ่งรัฐใด

(ก) ตาเนินมาตรการทางการบริหารโดยขัดกับกฎหมายและวิธีปฏิบัติทางการบริหารของรัฐผู้หาสัตนญารัฐนั้นหรืออีกรัฐหนึ่ง

(ข) ให้ข้อสนเทศอันมิอาจจัดหาได้ตามกฎหมาย หรือตามทางการบริหารโดยปกติของรัฐผู้หาสัตนญารัฐนั้น หรืออีกรัฐหนึ่ง

- (ค) ๑. ที่ข้อเสน�폅ที่จะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิชาชีพ หรือกรรมวิธีการค้า หรือข้อเสน�폅 ซึ่งหากเปิดเผยจะเป็นการขัดกับความสงบเรียบร้อยของสาธารณชน

ข้อ 27

เจ้าหน้าที่ทางการทูตและกงสุล

ไม่มีข้อความใด ๆ ในความตกลงนี้ที่จะกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการรักษาของเจ้าหน้าที่ทางการทูตหรือกงสุลตามหลักที่วางแห่งกฎหมายระหว่างประเทศ หรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ 28

การมีผลใช้บังคับ

1. ความตกลงนี้จะมีผลใช้บังคับเมื่อครบ 30 วัน หลังจากวันที่ได้มีการแลกเปลี่ยนหนังสือทางการทูต ซึ่งแจ้งว่าได้มีการดำเนินการครบถ้วนตามกระบวนการกฎหมายภายในของแต่ละประเทศ เพื่อให้ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ
2. ความตกลงนี้จะมีผลใช้บังคับ
 - (ก) จนส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีศีก ๗ ที่จ่ายจนจำนวนที่ได้จ่ายหรือนำส่งเงินหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดไปจากเดือนที่ได้มีการแลกเปลี่ยนหนังสือทางการทูตกันแล้ว
 - (ข) จนส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีเงินได้อื่น ๆ สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลาบัญชี เริ่มต้นเงินหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากเดือนที่มีการแลกเปลี่ยนหนังสือทางการทูตกันแล้ว

ข้อ 29

การเลิกใช้

ความตกลงนี้จะยังคงมีผลใช้บังคับตลอดไป แต่รัฐผู้หาสัตยาธิรัฐใดรัฐหนึ่งอาจแจ้งการบอกเลิกเป็นลายลักษณ์อักษรโดยทางการทูตต่อรัฐผู้หาสัตยาธิรัฐหนึ่งรัฐหนึ่งหรือก่อนวันที่ 30 มิถุนายน ในปีปฏิทินใด ๆ ที่เริ่มต้นภายหลังจากสิ้นสุดระยะเวลาห้าปีนับจากวันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ

จนกรณีเช่นนั้น ความตกลงเป็นอันเลิกมีผลตั้งบัดนี้ :

- (ก) เงินส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนที่จ่ายหรือนำส่ง
เงินหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากเดือนที่มีการแจ้ง
การบอกเลิก
- (ข) เงินส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่น ๆ สำหรับปีภาษีหรือรอบระยะเวลา
เวลาบัญชีที่เริ่มต้นเงินหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจาก
เดือนที่มีการแจ้งการบอกเลิก

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้อง
ได้ลงนามในความตกลงฉบับนี้

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงเฮก เมื่อวันที่ 27 เดือนตุลาคม
หนึ่งฉบับเก็บไว้โดยแบดสีบคแห่งคริสตจักรราช เป็นภาษาไทย จีน และอังกฤษ อีกฉบับ
กอบบงใช้ เป็นหลักฐานไว้ให้เหมือนกัน เว้นแต่กรณีที่มีข้อสงสัยให้ถือด้วยฉบับภาษา
อังกฤษเป็นสำคัญ

สำหรับรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

สำหรับรัฐบาลแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน

ลดาภาส เอก 1527

(สีหิ เศวตศิลา)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

